

taller de nous creadors

Text > ANNA ESTARTÚS I TORRECILLA (Girona, 1973) és periodista. Li agrada esbrinar d'on venen les paraules, on van i com hi van. Ha escrit dos relats amb Míriam Díez Bosch: *31.250F* (segon premi del I Concurs de Narrativa Breu a-DONA-te'n, 2006, organitzat per l'Ajuntament de Palafrugell) i *Els dies despenjats* (segon premi de relat dels Premis Talent, 2017, de Barcelona).

Caigut del cel

Havia arribat feia segles, i de seguida es va enamorar d'aquella barreja caòtica i sorprenent d'ànimes, molt més fascinants que la perfecció celestial. Ja feia molt que Déu no es fixava en què passava a la Terra, i va decidir quedar-s'hi. Va aprendre a plegar les ales fins a fer-les imperceptibles sota la roba, i va conèixer amb els vicis i les virtuts dels humans.

Encara que els àngels no tenen sexe (és el preu que paguen pel privilegi de tenir ales), sí que poden escollir quina aparença volen tenir davant els humans: va decidir ser dona per portar la contrària als arcàngels (una colla de creguts que invariablement es presenten com a homes) i va prendre el nom de Lilit. Sempre li havia caigut bé aquella rebel que va abandonar l'Edèn per voluntat pròpia.

Com tots els de la seva espècie, la Lilit veia l'essència sobrenatural de cada persona, aquella que marca tota la seva genètica. I, com tots els àngels, tenia el do de guarir cossos i ànimes. Atrètes per una llum invisible, atrapades dins d'homes i dones aparentment normals, acudien a ella ànimes ancestrals que expressaven com podien el seu malestar. Les sirenes i les goges es queixaven d'un ofec constant. Els centaures i els faunes tenien la inquietant sensació que els faltava alguna part del cos. Els que venien amb problemes a la vista havien estat cíclops, i moltes noies que recorrien a ella preocupades per uns fogots intensíssims tenien avantpassades víctimes de la Inquisició. Fins i tot s'havia trobat descendents d'àngels caiguts, amb un característic dolor a les espatlles, just on a ella li neixien les ales.

A principis del segle XXI, un discret cartell a la seva porta deia: «Lilit. Terapeuta». En una habitació en penombra, la Lilit escoltava en silenci aquelles veus atàviques, desplegant les ales i les agitava: la seva remor antiga apaivagava el trosset d'ànima fera que vivia dins dels seus pacients. Per curar els cossos n'hi havia prou amb la seva presència divina, però imposava les mans perquè havia après que fent una mica de teatre li feien menys preguntes.

En Caïm va aparèixer una tarda, com caigut del cel. Era el primer home pur que veia en tots aquells segles. Dins seu no hi havia cap reminiscència sobrenatural que el turmentés: tan sols una ànima humana amb la seva barreja de llums i ombres. Li va explicar que havia vist el cartell «Lilit. Terapeuta» i havia entrat perquè feia dies que tenia dolor a les lumbar. El va fer passar a l'habitació fosca. «M'he de despullar?», va preguntar en Caïm. I encara que els àngels no tenen sexe, la Lilit va sentir com si s'acabés d'empassar una glopada de foc que li baixava fins més avall de l'estómac.

Aquella nit, sense dubtar, es va arrencar les ales i va començar a viure.

«Dins seu no hi havia cap reminiscència sobrenatural que el turmentés: tan sols una ànima humana amb la seva barreja de llums i ombres»

>> Aitoria: **DANI MAREMA**